

20 milions per una marxa

per J. FÀBREGA

Es molt difícil predir qui vencerà a qui. Però, que la guerra latent existeix ningú no en pot dubtar. L'Europa tota, i més enllà i tot, es mou d'una manera solapada, amenaçadora en certs estats, en altres, amb aparent calma, però amb cautela i sempre sota el signe de la prevenció.

Ja no s'amaguen els grans polítics d'assegurar que la defensa dels estats depèn de la pròpia potencialitat guerrera, i es posa així en clar que, el què en l'ordre interior dels pobles s'anomena crim i assassinat, en l'ordre internacional pren el sarcàstic nom de guerra. I es fa la guerra descaradament, i es legisla sobre les condicions en què s'ha de desenvolupar l'homicidi en massa d'uns germans contra els altres per l'únic i senzill motiu d'haver-ho manat un dèspota o dèspotes que s'afanyen a resoldre d'aquesta manera el complicat problema de la convivència social.

El període horripilant del 1914-18, no va escarmentar prou; totes les conseqüències que arrancaren del mateix no han estat prou allisonadores. I els mateixos «ex combatents» fan un paper no comprès ni clar, donada la seva executòria i hagut esment del seu estat d'ésser desgraciats, inatesos i impotents a què els portà la seva desgràcia. Obliden que foren, amb sacrifici de llurs pròpies vides, joguets del gran capital, dels eterns usurers, dels vils que mercadegen amb la vida dels pobles i que a costa de milions d'éssers humans, no cerquen més que el proveïment de llurs caixes de cabals. Això obliden, i obliden també que amb la guerra s'exposen a perdre els tres sagrats principis de Justícia, Igualtat i germanor, alcançats amb tanta pena de la gesta gloriosa de la Revolució del 1789, per a donar pas al despotisme, a l'autocràcia, al feixisme. Però també el proletariat, sobre tot el d'Espanya, oblida la tragèdia, i, per ignorància de molts dels obrers i per egoisme d'altres, però sempre amb una conducta incomprendible, per lo perillosa, s'afanya a dificultar, interrompre i desprestigiar llurs propis governs i demés elements del règim democràtic o socialitzant. Arribarà fins a l'extrem, la conducta de l'obrer espanyol, que per la seva intemperància s'imposarà fatalment un règim de força?

No ens cansarem de repetir que són dues les forces que es col·loquen de front per apoderar-se de les regnes dels estats. La una composta per tot l'element reaccionari, integrat per castes prou conegudes per no ésser repetides; l'altra, el proletariat vexat, escarnit i explotat; el feixisme i la revolució. La revolució que vol

dignificar el proletariat i la reacció que pretent, a costa de tots els sacrificis, conservar les seves normes, els seus privilegis. La reacció, mestressa de tot el capital i afavorida per la trama burocràtica més fidel que hom pugui imaginar, apta en tots llurs elements per a portar a terme les més fulminants resolucions. Cap principi ètic ni humanitari la deté. Que se n'adoni el proletariat d'això que afirmem. Els grans egoistes i terrorífics rectors d'Itàlia i Alemanya, Mussolini i Hitler, han estat encimbellats al lloc que ocupen amb l'ajut del capital dels poderosos. Ni ells mateixos són lliures en son procedir. Han escrit i predicat unes doctrines per apropar-se al poder i, en practicar, un cop exaltats, són completament desconeguts. Eren aptes i han estat comprats. Què els importa el demés? Ells anhelaven un lloc i ja el tenen. Mussolini, Hitler, grans contradictors de si mateixos, grans còmics del drama social que viu Europa; però tenen apuntador o apuntadors: els grans trusts, les grans empreses de construcció de material de guerra, els grans banquers...

Mussolini és un acomodat, un terrible acomodat i ho volem comprovar. En efecte, Mussolini, en 1919, quan necessitava el poble per a escalar el Poder, incitava els obrers del camp i de la indústria, d'Itàlia, a possessionar-se de les terres i de les fàbriques; emplea abundantment la paraula revolució, preten nacionalitzar tota indústria, però, de sota mà, obra totalment contra i fa perseguir els seus propis companys, destrueix els centres obrers i mana incendiar-los i practica tota mena de deslleialtats. Teòricament està al costat dels obrers, però, pràcticament, afavoreix el capitalisme. I arribat al poder, veiem com és ja descaradament el braç dret del capital. I cerca el mateix camí el demagog alemany. No pot ésser altrament.

Voldríem tenir més espai per a poder donar més extensament idea del procedir innoble dels dos grans dictadors contemporanis.

L'estrany del cas és que els obrers no es donin compte de les patranyes posades en joc per alcançar el mateix final per part de la reacció espanyola. Perquè, que vulguin els Gils i els Sotelos fer-nos empassar els sofismes de Mussolini de que el feixisme no és classista, que preten solament acabar de cop la lluita de classes i encausar, dins un règim de pau, l'economia nacional i conciliar, en benefici de la comunitat, el Capital i el Treball, això no té cas. Coneixem l'error i en treiem la intenció.

Mussolini cobrà, per a preparar la seva marxa sobre Roma, 20.000.000 de lires.

I a pesar de totes aquestes afirmacions i a pesar de llurs principis socials ha implantat el feixisme a Itàlia.

Feixisme que anihila, que destrueix sempre, que deshonra la societat. Feixisme que és guerra i que exalta la guerra, no ja entre pobles sinó que també entre individus.

Hitler, rep 14.000.000 de marcs mensuals per a sostenir les seves organitzacions. Es classista el feixisme? Pretindrà mai armonitzar les classes quan cobra sols dels poderosos? La reacció obra així: per mitjà de traidors i d'immorals. Calvo Sotelo, Gil, són els pretendents al sitial del feixisme espanyol. També corren per ací els milions que compren esbirros. Ho sentiu proletariat? Per la dreta i per l'esquerra són repartits.

Però el camí de la revolució és clar. Unió ací i fora d'ací amb i de totes les forces proletàries, perquè la batalla no és ja interna, ans és continental. Unió sincera i lleial. Que cap fracció intenti imposar-se per la força i que es solucionin les possibles desavinences per arbitratge imparcial. El que pretingui imposar la seva dictadura, no fa altra cosa que debilitar la revolució, debilitant les forces que pretenen portar-la a terme i destrueix així els seus propis ideals. És un suïcida.

Il·legalitats Patronals

per F. BARTRINA

La Patronal, de Madrid, féu firmar als seus associats unes lletres de 100.000 a 200.000 pessetes, perquè en el cas de què un patró entengués que són justes les peticions dels treballadors, li fes presentada dita lletra al cobro.

No cal negar que són moltes amb tota regla. Al firmar dites lletres, els patrons devien donar aquestes pessetes per perdudes, ja que saben sobradament que, davant d'unes peticions justes, no deuen ni poden imposar-se. I són peticions justes, perquè no hi ha res més just que demanar treball i un sou en proporció amb el cost de la vida. Actualment, són pocs els treballadors que guanyen un jornal suficient per poder portar una vida decent.

Esperem que davant una cosa tant il·legal com aquesta, el Govern del Front Popular no dubtarà en adoptar les mesures més enèrgiques, i, si bé el cas, que efectui el cobrament d'aquestes pessetes fent-les servir per engroixir el pressupost per l'atur forçós. Seria un gest d'aplaudir.